

Otevřený dopis ministra obrany ČR k dvanáctému výročí vstupu do NATO

Vojáci a vojákyně, občanští zaměstnanci a zaměstnankyně,

v devadesátých letech minulého století jsem jako velvyslanec České republiky ve Spojených státech přesvědčoval americké senátory, aby souhlasili s rozšířením Severoatlantické aliance. Mnozí měli velké pochybnosti. Ptali se na vliv, velikost a sílu armád České republiky, Maďarska a Polska i na odhodlání těchto zemí bránit svobodu a demokracii v krizových časech. Ptali se také, jakou podporu má toto naše snažení mezi veřejností. Proto jsem konečné hlasování senátorů v poměru 80 pro rozšíření a 19 proti bral nejenom jako náš úspěch, ale i jako velký závazek.

Do NATO jsme vstoupili přesně před dvanácti lety, 12. března 1999. Jedenáct let poté jsem se stal ministrem obrany. Do loňska jsem sledoval české ozbrojené síly spíš zpovzdálí. Slýchal jsem o našich úspěších a registroval jsem pochvaly kolegů ze zahraničí. Nemohl jsem si ovšem také nevšímat varovných signálů, že resort obrany, jehož největší a nejviditelnější částí je Armáda České republiky, se dostává také do problémů.

Nyní, jako ministr obrany vidím mnohé úspěchy i četné problémy a velké výzvy. Setkávám se pravidelně s vojáky a mohu tedy z první ruky posoudit stav věcí. Jsme nedílnou součástí NATO. Získáváme, ale musíme i dávat. O tom je závazek společné obrany. Čeští vojáci úzce spolupracují se spojenci ať už v zahraničí, či při budování obrany našeho sdíleného prostoru. Jak se ukazuje dnes, rozšíření bylo výhodné pro všechny. Jako ostatně každá dělba práce.

Na druhou stranu máme mnoho domácích úkolů. Nemůžeme být a ani nechceme být černými pasažéry. Pocit zajištění našeho teritoria díky spolupráci v rámci aliance může svádět k falešné představě, že nám nic

vážného nehrozí. A tak, pokud se podíváme po Evropě, se obranné rozpočty staly první obětí škrtů, když přišla ekonomická krize. To není dobrý trend.

Nemá smysl si nalhávat, že je resort obrany v nejlepší kondici. Musíme se přizpůsobit mimo jiné i rozpočtové realitě, což ale neznamena, že máme rezignovat. Musíme provést hluboké změny, které se nebudou sice všem líbit, ale jsou nezbytné. Bez nich bychom se zanedlouho stali oněmi černými pasažéry a nemohli garantovat, že v případě potřeby dostojíme svým závazkům vůči občanům této země a obraně naší vlasti.

Za několik týdnů představím Bílou knihu o obraně, která v principech nastíní směřování Ministerstva obrany a ozbrojených sil pro další léta. Nepřinese odpověď na vše a nebude kouzelným proutkem, který ze dne na den vyléčí všechny neduhy. Nicméně, jasně a realisticky řekne, kudy se máme ubírat, abychom byli schopni poskytovat službu, kterou si občané této země platí a se kterou spojenci počítají.

Některé změny se dají udělat rychle, jiné budou trvat déle. Neudělá je za nás ovšem bruselská centrála aliance, ani nikdo jiný. Musíme je udělat sami. Hybatelem dlouhodobé změny budete především vy - vojáci, vojákyně a občanští zaměstnanci. Musíme si přitom neustále připomínat, proč je zde armáda a co je naším úkolem – zajištění bezpečnosti této země. A jelikož tento cíl nejsme schopni v tuto chvíli zabezpečit sami, ale jedině se spojenci, musíme si neustále připomínat co jsme slibovali, když jsme do Severoatlantické aliance v devadesátých letech vstupovali. Mějme na paměti: jeden za všechny, všichni za jednoho.

Děkuji Vám za všechno, co pro obranu naší republiky a její spolupráci se spojenci děláte.

Alexandr Vondra